

og jeg dog ikke havde bragt Forslag herom frem til anden Behandling. Thi, sagde han, ved anden Behandling maae alle „Realitetspunkter“ foreligge paa en saadan Maade, at man virkelig kan vælge imellem dem, og det er derfor ikke Ret at gemme et Realitetspunkt som dette til tredje Behandling. Deri har det ærede Medlem ikke Ret; den Ting, at udtale, at Eierne skulle være berettigede til for Domstolene at indtale deres private Rettigheder, er ikke i den Forstand noget Realitetspunkt, som vedrører Indholdet af denne Lov. Det er en saa almindelig given, simpel og klar Retsætning, at jeg virkelig ikke troer, at den ved nogensomhelst Leilighed bør kunne gjøres til Gjenstand for Strid, og jeg maa tilstaae, at jeg blev forbauset over idag at høre, at det skulde kunne betragtes som Noget, hvorom der kunde være Strid eller Uenighed mellem os, dette: om vi ville gøre Indgreb i private Rettigheder eller ikke. Det er Noget, som ved alle Leiligheder maa være forbeholdt Enhver, der har en privat Ret, at tye til den private Rets Beskytter, Domstolene, og jeg troer heller ikke, at det ærede Medlem har gjort noget Godt ved her at inddrage det meget abstracte Spørgsmaal om Domstolenes Stilling ligeoverfor givne Love, da dette i sig selv er skiftet til at fremkalde Meningsulighed og Strid. De Ord i min Mindretalsbetænkning, hvortil han henvisste, maae paa ingen Maade nødvendig opfattes paa den Maade, som han ansaae for den naturlige. Hvad jeg har sagt, er kun det, at det dog aldrig kan være den lovgivende Magts Dnske eller Hensigt at træffe en Bestemmelse, der har Udseende af at gribe ind i private Rettigheder, uden at det tillades de Paagældende at søge til Domstolene som Beskytter derfor; mine Ord, som jeg ikke nu skal oplæse, lade sig netop bedst forene med en saadan Opfattelse, der er den naturlige.

Der har været ført en meget vidtløftig Forhandling angaaende Servitutterne, og under denne Forhandling synes det at være gaaet som ofte ellers, at de paagældende Medlemmers Klarhed eller Uklarhed væsentlig er bleven bedømt, ikke efter Bessaffenheden af den Form, hvori de have udtalt deres Tanker, men snarere efter, hvorvidt man var enig med dem

eller ikke. Maaskee er det dette, der er Grunden til, at jeg har saa ondt ved at kunne finde, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (L. C. Larsen), der bebrejdede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Caspe), at han ikke var klar, selv har været heldig i at sprede Klarhed over dette Spørgsmaal. Det forekommer mig tværtimod, at det ærede Medlem kastede en overordentlig tyk Taage hen over det, og denne Taage blev ikke lettet derved, at han paa en saa mærkelig Maade citerede et enkelt Sted i den Adresse, der er omdeelt til os fra endeel private Grundeiere. Der er allerede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad) blevet svaret paa disse Dittringer, men jeg maa dog tillade mig at føie et Par Ord til. I den Post 3 af visse Skjoder, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (L. C. Larsen) oplæste for os, siger den paagældende Commissiön, der sælger disse Grunde, at ingen Forandringer maae skee eller nye Bygninger opføres, førend der er erhvervet Generalkrigscommissariats- og Admiralitets-Collegiets og Kjøbenhavns Magistrats Samtykke til disse Bygninger. Paa denne Bestemmelse vil det ærede Medlem nu støtte, at Staten gennem Generalkrigscommissariatscollegiet er i Besiddelse af en privatretlig Herlighed over disse Grunde — ikke sandt? (L. C. Larsen: Jo!) Men da nu „Magistraten“ nævnes i samme Mandedræt og nsigtig i samme Forbindelse som Generalitetet, maa det ærede Medlems Slutning ogsaa komme til at medføre, at Magistraten har en lignende privat Ret over disse Grunde. Altsaa komme vi nu til det mærkelige Resultat, at dersom Staten idag for sit Bedkommende sælger sin Rettighed over Grundene, saa kommer imorgen Kjøbenhavns Magistrat efter den Fortolkning, det ærede Medlem har opstillet, og vil ogsaa benytte sin Ret eller forlange noget Bederlag derfor. (L. C. Larsen: Ja!) Men herom kan der slet ikke være Tale; Magistraten er ikke i Besiddelse af nogen saadan privatretlig Adkomst over de private Grunde, som den kunde forlange Bederlag for paa samme Maade som Regjerungen, og det ærede Medlems Beviisførelse bliver uholdbar, fordi den beviser altfor Meget.